

Arrest

nr. 303 184 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, een 9 maanden oud jongetje van Servische nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Servië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Aangezien verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, niet kon worden gehoord, werd zijn moeder gehoord. Uit de verklaringen die zij in hoofde van verzoeker, haar zoontje, aflegde, blijkt dat zij niet weet hoe zij hem in Servië zal opvoeden omdat zowel zij als verzoekers vader jong zijn, zij niet weten waar ze moeten gaan en zij zich als moeder, van Montenegrijnse nationaliteit, niet legaal zou kunnen vestigen in Servië, het land waarvan verzoeker en zijn vader de nationaliteit hebben.

3. In de bestreden beslissing, waarin terecht verzoekers verzoek om internationale bescherming ten aanzien van zijn land van nationaliteit Servië wordt beoordeeld, wordt geheel terecht en pertinent opgemerkt dat voormelde door verzoekers moeder aangehaalde motieven op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker laat dit motief in de bestreden beslissing ongemoeid in zijn verzoekschrift en laat alzo na hierop een ander licht te werpen. De Raad treedt het CGVS bij dat dergelijke praktische problemen/bezwaren om zich met hun gezin in Servië te vestigen, geenszins verband houden met de bepalingen/criteria inzake internationale bescherming, en hiermee wordt dan ook geen nood aan internationale bescherming aangetoond.

De commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissing volledigheidshalve, zo luidt de beslissing, en correct op dat indien verzoekers moeder, die de Montenegrijnse nationaliteit heeft, zich in Servië, waarvan haar zoontje en haar man, vader van hun zoontje, de nationaliteit hebben, zou willen vestigen, zij zich daarvoor dient te schikken naar de in Servië vigerende wetgeving ter zake. Uit niets blijkt dat hiertoe reeds enige stap werd gezet, bijvoorbeeld door zich hierover nader te informeren. De Raad benadrukt in dit verband dat het CGVS er in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming enkel toe gehouden is om te onderzoeken en te beoordelen of verzoeker een nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst Servië aantoonde, niet om na te gaan of verzoeker zich met zijn ouders zou kunnen vestigen in Servië. Verzoeker lijkt hier in zijn verzoekschrift geheel aan voorbij te gaan. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat men reeds, bijvoorbeeld bij de nationale ambassade hier in België en al dan niet met de hulp van zijn advocaat, zou hebben geïnformeerd naar de mogelijkheid voor hun gezin om zich te vestigen in Servië. Verzoeker toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. Hij toont bovendien niet aan dat indien dit onmogelijk zou zijn, dit verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

4. Voorts dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Uit de algemene landeninformatie bijgebracht in het verzoekschrift over de situatie van Rom in Servië blijkt geenszins dat hiervan sprake is. Daarenboven heeft zijn moeder tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins aangehaald dat ze vreest dat haar zoon in Servië gediscrimineerd zou worden.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM doordat hij gescheiden zal worden van zijn moeder, is niet dienstig. De bestreden beslissing houdt enkel een beoordeling in van het verzoek om internationale bescherming, maar laat het privé- en gezinsleven van verzoeker met zijn in België verblijvende ouders onverlet. De bestreden beslissing heeft, in weerwil van in het verzoekschrift lijkt te worden voorggehouden, niet automatisch tot gevolg dat verzoeker van zijn moeder (of vader) gescheiden zou worden. Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd (cf. RvS 3 juni 2019, nr. 13.339 (c)).

Verzoeker laat voorts na concreet te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM zou schenden. De loutere opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. De Raad wijst erop dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder eveneens werd geweigerd en kennelijk ongegrond bevonden door het CGVS. Haar beroep bij de Raad tegen die beslissing is hangende (RvV 293 617).

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Zij wijst er bovendien op dat er een samenhang is met het VIB(-beroep ingediend bij de Raad) van VzP haar moeder dat op 19 dec. 2023 door de Raad verworpen werd. I.c. gaat het om haar 8-maanden oude baby.

Adv VzP verwijst naar zaak met rolnr. 4 inzake 'veilig land Servië' en stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is op 31/3/2023, zijnde in de periode van de 'gap'. Ze pleit ondergeschikt ten gronde erop wijzend dat er toch een en ander schort, de ouders dienen nog een en ander na te kijken, net als het CGVS, die meer dan ooit -gezien het hier om een baby gaat- gewezen dient te worden op zijn medewerkingsplicht want het onderzoek is onvoldoende gebeurd."

Betreffende de zaak met volgnummer 4 waarnaar wordt verwezen, zijnde de zaak met rolnummer 292 827, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 het volgende te lezen:

"Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Vooreerst wordt het probleem van de tolk uitgeklaard. Zowel bij hun gehoor op het CGVS als in hun verzoekschrift is sprake van een Servokroatische tolk. VzP'n stellen dat ze niet wisten dat ze een tolk Rom konden krijgen en zijn dan ook tevreden dat nu getolkt wordt door een tolk Rom.

Adv VzP stelt dat er bovenal zich een technisch-juridisch probleem stelt: er zit een 'gap' tussen het vorige, inmiddels afgelopen KB met erkenning van Servië als veilig land en het huidige KB: vorig KB liep af op 31/1/2023, nieuwe dateert pas van 7/4/2023. VzP'n werden gehoord in die tussenperiode, net als datum van de bestreden beslissingen (9 en 21 maart 2023). De procedure van 'veilig land' kon aldus niet gevolgd worden, evenmin is er een motivering dienaangaande, dus moeten deze beslissingen geannuleerd worden want de termijnen zijn anders, de gehoren verlopen volgens een andere insteek, net als de bewijslast. Bovendien refereert zij aan de tolkenproblemen: hoe konden VzP'n gedegen ondervraagd worden nu duidelijk is dat ze een tolk ROM behoeven... Op dergelijke manier is er een schending van de normale toegang tot een normale verdediging en de rechten van verdediging. Het nieuwe KB lost dit concrete probleem niet op: er was een onderbreking en dus is er het vermoeden van een contra legem-toepassing in die periode.

Ondergeschikt pleit ze ten gronde -voor het geval toch toepassing zou worden gemaakt van 'veilig land'. Ze stelt dat VzP'n een normaal leven leiden in Servië, er een eigen huis hebben maar gezien de evolutie inzake de etnische groepen zijn er meer en meer problemen. Zo werd verzoekster als moslima slachtoffer van handtastelijkheden en werd o.a. haar hoofddoek afgerukt... De politie neemt klachten inzake fundamentele zaken zoals respect voor godsdienst en beleving ervan niet ernstig. VzP'n hadden het helemaal niet slecht financieel maar zijn nu slachtoffers van slechte behandelingen en bovendien zijn ze oud, minder weerbaar en hebben ze medische problemen. Zelfs het CGVS geeft in zijn analyse 'veilig land' toe dat er nog heel wat werk is in Servië t.a.v. de Rom-gemeenschap. Adv VzP vraagt dan ook toepassing van de gewone procedure. Ze stellen niet terug te kunnen ondanks hun eigen mooie huis, -waarvan de vensters intussen kapotgeslagen zijn-, een goed pensioen ... VzP'n begrijpen het niet meer."

Hierbij kan worden aangestipt dat waar wordt betoogd: "Vooreerst wordt het probleem van de tolk uitgeklaard. Zowel bij hun gehoor op het CGVS als in hun verzoekschrift is sprake van een Servokroatische tolk. VzP'n stellen dat ze niet wisten dat ze een tolk Rom konden krijgen en zijn dan ook tevreden dat nu getolkt wordt door een tolk Rom.

(...) Bovendien refereert zij aan de tolkenproblemen: hoe konden VzP'n gedegen ondervraagd worden nu duidelijk is dat ze een tolk ROM behoeven... Op dergelijke manier is er een schending van de normale toegang tot een normale verdediging en de rechten van verdediging. Het nieuwe KB lost dit concrete probleem niet op: er was een onderbreking en dus is er het vermoeden van een contra legem-toepassing in die periode.

Ondergeschikt pleit ze ten gronde -voor het geval toch toepassing zou worden gemaakt van 'veilig land'. Ze stelt dat VzP'n een normaal leven leiden in Servië, er een eigen huis hebben maar gezien de evolutie inzake de etnische groepen zijn er meer en meer problemen. Zo werd verzoekster als moslima slachtoffer van handtastelijkheden en werd o.a. haar hoofddoek afgerukt... De politie neemt klachten inzake fundamentele zaken zoals respect voor godsdienst en beleving ervan niet ernstig. VzP'n hadden het helemaal niet slecht financieel maar zijn nu slachtoffers van slechte behandelingen en bovendien zijn ze oud, minder weerbaar en hebben ze medische problemen. Zelfs het CGVS geeft in zijn analyse 'veilig land' toe dat er nog heel wat werk is in Servië t.a.v. de Rom-gemeenschap. Adv VzP vraagt dan ook toepassing van de gewone procedure. Ze stellen niet terug te kunnen ondanks hun eigen mooie huis, -waarvan de vensters intussen kapotgeslagen zijn-, een goed pensioen ... VzP'n begrijpen het niet meer.", dit geen betrekking heeft op onderhavige zaak.

4.1. Zoals ter terechtzitting aangehaald, werd het beroep ingediend door de moeder van de verzoekende partij, mevrouw D. A., inzake haar verzoek om internationale bescherming op 19 december 2023 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 299 005.

4.2. Voorts strekt een verzoek tot horen er niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch heeft het betoog ter terechtzitting dit tot doel. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij voor het eerst aan dat er zich een technisch-juridisch probleem stelt en hekelt dat er een 'gap' zit tussen het vorige, inmiddels afgelopen koninklijk besluit met erkenning van Servië als veilig land en het huidige koninklijk besluit. Zij stelt dat het vorige koninklijk besluit afliep op 31 januari 2023 en het nieuwe pas dateert van 7 april 2023. De verzoekende partij formuleert ter terechtzitting

voor het eerst het bezwaar dat de bestreden beslissing werd genomen op 31 maart 2023, zijnde in de periode van de 'gap', en dat de procedure van 'veilig land' aldus niet kon gevolgd worden. Zij stelt dat er evenmin een motivering is dienaangaande en dat deze beslissing dus geannuleerd moeten worden want, zo betoogt zij verder, de termijnen zijn anders, de gehoren verlopen volgens een andere insteek, net als de bewijslast. Hierover maakt de verzoekende partij echter geen gewag in haar verzoekschrift. Dit betreffen dan ook nieuwe middelen en argumenten geformuleerd tegen de bestreden beslissing.

In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift voormelde argumenten naar voren hebben gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middelen' zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

4.2.1. Hoe dan ook beschikt de Raad in het kader van het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) over volheid van rechtsmacht. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

Waar de advocaat ter terechtzitting hekelt dat de bestreden beslissing werd genomen in de periode tussen het afgelopen koninklijk besluit met erkenning van Servië als veilig land en het huidige koninklijk besluit en in de mate dat zij aanhaalt dat zij tevens in die periode werd gehoord, dient te worden opgemerkt dat voormelde beschikking van 31 oktober 2023 dateert. Zoals hierin geduid, werd Servië bij koninklijk besluit van 7 april 2023 opnieuw aangeduid als veilig land van herkomst. Ten tijde van voormelde beschikking stond Servië aldus in de lijst van veilige landen van herkomst.

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 31 oktober 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen met vermelding van voormeld koninklijk besluit en geduid dat hieruit het vermoeden voortvloeit dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals *in casu* de verzoekende partij uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt de verzoekende partij toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op haar, zo wordt uiteengezet. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij, via het horen van haar moeder, overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2023 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, deel 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 maart 2023). Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven,

vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat en er was een tolk aanwezig die het Rom machtig is. De verzoekende partij werd, via haar moeder, uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de gehoren verlopen volgens een andere insteek, doch zij verduidelijkt dit niet *in concreto*. Waar zij meent dat een nieuw koninklijk besluit dit niet oplost en het vermoeden *contra legem* werd toegepast in die periode, blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden is beknot, noch toont zij dit *in concreto* aan.

Ter terechtzitting wordt voorts gesteld dat de termijnen anders zijn. In de mate dat hiermee wordt bedoeld op de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die niet werden gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen betreft, doch tot 30 dagen wordt verlengd. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan in welke mate zij benadeeld is door de toepassing van een versnelde procedure. In de mate dat de verzoekende partij hieraan een schending van de rechten van verdediging tracht vast te knopen, slaagt zij hierin niet. De termijn werd immers niet verkort. Integendeel, de langere duur van de procedure heeft als gevolg dat zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en over een langere tijd beschikte om haar grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen aan te halen dat er zich een technisch-juridisch probleem stelt aangezien er een 'gap' zit tussen het vorige, inmiddels afgelopen koninklijk besluit met erkenning van Servië als veilig land en het huidige koninklijk besluit en haar kritiek hierop te steunen, gaat de verzoekende partij voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij, het voorgaande in acht genomen, hierin niet.

Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij ter terechtzitting erop wijst dat er toch één en ander schort, de ouders nog één en ander dienen na te kijken, net als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die, zo betoogt zij verder, meer dan ooit, gezien het hier om een baby gaat, naar haar mening gewezen dient te worden op zijn medewerkingsplicht omdat het onderzoek onvoldoende is gebeurd. De verzoekende partij formuleert hiermee algemene kritiek en uit algemene verzuchtingen, doch concretiseert haar betoog niet, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking zodat zij er niet in slaagt hier een ander licht op te werpen. Uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek werd gevoerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door ter terechtzitting slechts algemeen te poneren dat er toch één en ander schort, dat zij nog één en ander dienen na te kijken, net als het Commissariaat-generaal en te verwijzen naar de medewerkingsplicht omdat het onderzoek onvoldoende is gebeurd, zonder ook maar enigszins op concrete wijze in te gaan op de vaststellingen, slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking, laat staan de gronden te ontkrachten. Hierin slaagt zij evenmin waar zij haar betoog kracht tracht bij te zetten door te stellen dat het hier om een baby gaat. Ook hiermee blijft zij vaag in haar argumentatie en gaat zij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waaruit blijkt dat haar leeftijd werd betrokken in de beoordeling, minstens brengt de verzoekende partij geen dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen. Zoals in voormelde beschikking eveneens aangestipt, komt het de verzoekende partij toe haar vrees voor vervolging in vluchtenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen. Hierin slaagt zij niet door aan te geven dat de ouders nog één en ander dienen na te kijken. Er blijkt niet dat zij bijkomende elementen heeft voorgelegd. Kortom, de verzoekende partij kan de beoordeling niet ombuigen door het louter uiten van voormelde kritiek zonder enig concreet element bij te brengen dat aan het vastgestelde afbreuk kan doen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt niet dat een gebrekkig onderzoek zou zijn gevoerd. Door voormeld betoog ter terechtzitting kan de verzoekende partij evenmin overtuigen van het tegendeel. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad en de gevolgde procedure, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat de procedure van 'veilig land' niet kon worden gevolgd en de rechten van verdediging worden geschonden, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de gronden van voormelde beschikking. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar standpunt dat de bestreden beslissing geannuleerd moet worden.

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS